

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

ord og handlinger og mange andre kan kommunikere kærlighed.

Dale Carnegie, en kendt amerikansk forfatter og foredragsholder, troede, at hver person i sig har »kraften til at forøge den samlede mængde af lykke i verden ... ved at sige nogle få oprigtigt påskønnende ord til en person, der er ensom eller modløs.« Han sagde: »Måske har du i morgen glemt de venlige ord, du sagde i dag, men modtageren vil værdsætte dem hele livet.«¹²

Lad os begynde nu, allerede i dag, med at udtrykke vores kærlighed til alle Guds børn, uanset om det er familie, vore venner, blot bekendte eller fuldstændigt fremmede. Lad os, når vi står op hver morgen, beslutte os for at reagere kærligt og venligt på alt, vi møder på vores vej.

Større end vores fatteevne, mine brødre og søstre, er Guds kærlighed til os. Han sendte på grund af denne kærlighed sin Søn, som elskede os så meget, at han gav sit liv for os, så vi kan opnå evigt liv. Når vi først forstår denne ufattelige gave, vil vores hjerte være fyldt med kærlighed til vor evige Fader, til vor Frelser og til hele menneskeheden. At dette må ske er min oprigtige bøn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 22:36–39.
2. Mark 12:31.
3. 1 Joh 4:21.
4. Luk 23:34.
5. Ukendt forfatter, i Richard L. Evans, »The Quality of Kindness«, *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 483.
7. Se »Injured Boy Flown to Safety«, *Daily Sitka Sentinel*, Alaska, 22. okt. 1981.
8. Moro 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, »Dette er Mesterens værk«, *Stjernen*, juli 1989, s. 60.
10. Se L&P 121:43.
11. »Maud Muller«, i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1878, s. 206; fremhævelse tilføjet.
12. Dale Carnegie, i fx Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. 2006, s. 54.

Vidnet

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, det er mest værd at kende til.

I tider med krig og usikkerhed er der en tendens til, at vi skærper vores fokus på de ting, der virkelig betyder noget.

Anden Verdenskrig var en tid med store åndelige omvæltninger for mig. Jeg var taget fra mit hjem i Brigham City i Utah med et spinkelt vidnesbyrd, og jeg følte behovet for noget mere. Praktisk taget var hele vores klasse på vej til krigszonen i løbet af et par uger. Jeg kæmpede med tvivl og usikkerhed, mens jeg var udstationeret på øen Ie Shima, lige nord for Okinawa i Japan. Jeg ønskede et personligt vidnesbyrd om evangeliet. Jeg ønskede *vished!*

Under en af mine søvnløse nætter gik jeg ud af mit telt og ind i en bunker, der var lavet af 190-liters olietønder fyldt med sand, der var anbragt oven på hinanden. Der var intet tag på, og jeg kravlede ind og kiggede op på den stjernestrøede himmel og knælede ned for at bede.

Jeg var knap begyndt, før det skete. Jeg kan ikke beskrive, hvad der skete for jer, selvom jeg prøvede. Det ligger uden for mine formuleringsevner, men den dag i dag står det stadig lige så klart for mig, som det gjorde den nat for mere end 65 år siden. Jeg vidste,

at det var en meget privat og personlig tilkendegivelse. Men nu vidste jeg det i mindste for mig selv. Jeg *vidste* det med sikkerhed, for jeg havde fået vished. Efter nogen tid kravlede jeg ud af bunkeren igen og gik eller svævede tilbage i seng. Jeg svævede i en tilstand af glæde og ærefrygt resten af natten.

Jeg tænkte slet ikke, at jeg var noget særligt, men jeg tænkte, at hvis noget sådant kunne ske for mig, kunne det ske for alle. Det tror jeg stadig. I årene, der er fulgt, er jeg kommet til en forståelse af, at sådan en oplevelse både er et lys at følge og et åg at bære.

Jeg ønsker at fortælle jer om de sandheder, der er mest værd at kende til, de ting, jeg har lært og oplevet i mit snart 90-årige liv på jorden og mere end 50 år som generalautoritet. Meget af det, jeg ved, falder ind under en kategori af ting, som man ikke kan undervises om, men selv må lære.

Som de fleste værdifulde ting kommer den kundskab, der er af evig værdi, kun gennem personlig bøn og granskning. Det vil tillige med faste og studium af skriften, indbyde Helligånden til påvirke, åbenbare for og hviske

til os. Det giver os vejledning fra det højeste, når vi lærer linje på linje.

Gennem åbenbaring er det lovet, at »uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen«, og at »kundskab og intelligens« opnås ved flid og lydighed (L&P 130:18–19).

En evig sandhed, som jeg kommet til kundskab om, er, at Gud lever. Han er vor Fader. Vi er hans børn. »Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden« (TA 1:1).

Af alle titler, han kunne have benyttet sig af, har han valgt at blive

kaldt »Fader«. Frelseren bød: »På denne måde skal I derfor bede: Vor Fader, som er i himlen« (3 Ne 13:9; se også Matt 13:9). Hans brug af navnet »Fader« rummer en lektie for alle os, som er kommet til en forståelse af det, der betyder mest i dette liv.

Det er et helligt privilegium at være forældre, og alt afhængigt af trofasthed kan det blive et evigt privilegium. Det endelige mål med al aktivitet i Kirken er, at en ægtemand og hans hustru og deres børn kan være lykkelige i hjemmet.

De, som ikke bliver gift eller kan få børn, er ikke udelukket fra de

evige velsignelser, de søger, selvom de lige nu er uden for rækkevidde. Vi ved ikke altid, hvordan eller hvornår løfterne bliver indfriet, men løftet om evig formering vil ikke blive nægtet det trofaste menneske, som har indgået og holdt hellige pagter.

Jeres lønsomme længsel og tårevædede tryglen går ikke upåagtet hen hos hverken Faderen eller Sønnen. I vil modtage en personlig forvisning fra dem om, at jeres liv vil blive rigt og ingen væsentlige velsignelser vil blive jer nægtet.

Som en af Herrens tjenere, der virker i det embede, jeg er ordineret i, giver jeg jer i sådanne omstændigheder et løfte om, at intet, der er afgørende for jeres frelse og ophøjelse, ikke vil blive jer givet til sin tid. Tomme favne skal fyldes, og hjerter, der længes og smerter af knuste drømme, skal heles.

En anden sandhed, jeg er kommet til kundskab om, er, at Helligånden er virkelig. Han er det tredje medlem af Guddommen. Hans mission er at vidne om sandhed og retfærdighed. Han manifesterer sig på mange måder, blandt andet gennem følelser som fred og bekræftelse. Han kan også trøste, vejlede og irttesætte, når det er nødvendigt. Helligåndens ledsagelse fastholdes livet igennem ved at leve retskaffent.

Helligåndsgaven tildeles som en evangelisk ordinance. En bemyndiget lægger sine hænder på et nyt medlems hoved og udtaler ord som disse: »Modtag Helligånden.«

Den ordinance ændrer os ikke i sig selv på nogen bemærkelsesværdig måde, men hvis vi lytter og følger dens tilskyndelser, vil vi blive velsignet med Helligånden. Hvert eneste af vor himmelske Faders børn kan komme til kundskab og vished om Moronis løfte: »Ved Helligåndens kraft kan I kende

Mexico City

sandheden af alt« (Moro 10:5; fremhævelse tilføjet).

En guddommelig sandhed, som jeg har fået i mit liv, er mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus.

Frem for alt andet og understøttet i alt, vi gør, og forankret i åbenbaringer står Herrens navn. Det er ved det navn og hans bemyndigelse, vi handler i Kirken. Hver eneste bøn selv fra små børn afsluttes i Jesu Kristi navn. Hver eneste velsignelse, hver eneste ordination, hver eneste officiel handling udføres i Jesu Kristi navn. Det er hans kirke, og den er opkaldt efter ham – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4).

Der er en skøn begivenhed i Mormons Bog, hvor nefitterne »bad til Faderen i [Herrens] navn«. Herren viste sig og spurgte:

»Hvad vil I, at jeg skal give jer?

Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Hvorfor skulle folket murre og mundhugges angående dette?

Har de ikke læst skriften, som siger, at de må påtage sig Kristi navn, som er mit navn? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag.

Og den, der påtager sig mit navn og holder ud til enden, han skal blive frelst på den yderste dag.

Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han

vil velsigne kirken på grund af mig« (3 Ne 27:2–7).

Det er hans navn, Jesus Kristus, og »der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12).

I Kirken ved vi, hvem han er: Jesus Kristus, Guds Søn. Han var Faderens Enbårne. Han blev slået ihjel for at opstå til liv igen. Han er vores talsmand hos Faderen. »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold« (Hel 5:12). Han er det anker, som holder os og beskytter os og vores familie gennem livets storme.

Hver søndag verden over, hvor menigheder af enhver nationalitet og tungemål forsamler sig, velsignes nadveren med de samme ord. Vi påtager os Jesu Kristi navn og lover altid at erindre ham. Det er præget ind i os.

Profeten Nefi sagde: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

Vi må hver især opnå et personligt vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Derpå bærer vi det vidnesbyrd for vores familie og venner.

Lad os i alt dette huske, at der er en modstander, som personligt forsøger at forpurre Herrens værk. Vi må vælge, hvem vi vil følge. Vores sikkerhed ligger ganske enkelt i, at vi individuelt beslutter os for at følge Frelseren, og sikrer os, at vi trofast vil forblive på hans side.

I Det Nye Testamente skriver Johannes, at der var nogle, der ikke kunne tro Frelseren og hans lære, og at der »efter dette var der mange af

hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?»

Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:66–69).

Peter var kommet frem til det, der kan læres af enhver, som følger Frelseren. For at vi trofast kan hellige os Jesus Kristus, må vi acceptere ham som vor Forløser og gøre alt, hvad der står i vores magt for at efterleve hans lære.

Efter at have levet alle disse år og undervist, tjent og rejst de millioner af kilometer, som jeg har, rundt om i verden, og efter alt jeg har oplevet, er der kun en stor sandhed, jeg gerne vil dele. Det er mit vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende efter en hellig oplevelse:

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham« (L&P 76:22–23).

Jeg istemmer mig deres ord.

Jeg tror, og jeg er sikker på, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og at han lever. Han er Faderens enbårne Søn, og »ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:24).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Frelseren lever. Jeg *kender* Herren. Jeg er hans vidne. Jeg kender til hans store sonoffer og evige kærlighed for alle vor himmelske Faders børn. Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd i al ydmyghed og med absolut vished i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste William R. Walker

De Halvfjerds

Lev tro mod sandheden

Enhver af os vil blive rigt velsignet, hvis vi kender til beretningerne om tro og offer, der ledte vore forfædre til at tilslutte sig Herrens Kirke.

Jeg holder meget af Kirkens historie. Som måske mange af jer er min egen tro blevet styrket, når jeg har lært om vore forfædres usædvanlige hengivenhed, som tog imod evangeliet og levede tro mod sandheden.

For en måned siden fejrede 12.000 vidunderlige unge fra tempeldistriktet i Gilbert i Arizona færdiggørelsen af deres nye tempel med en inspirerende optræden, der viste deres forpligtelse til at leve retskaffent. Temaet for deres fejring var »Lev tro mod sandheden«.

Præcis som de trofaste unge fra Arizona har gjort, bør hver eneste sidste dages hellig forpligte sig til at »leve tro mod sandheden«.

Ordene i den engelske salme lyder: »Tro mod sandheden, som vor forældre skattede« (»True to the Faith«, *Hymns*, nr. 254).

Vi kunne tilføje: »Tro mod sandheden, som vore bedsteforældre skattede.«

Jeg overvejede, om hver af disse entusiastiske unge fra Arizona kendte til deres egen kirkehistorie – om de kendte til historien bag, hvordan *deres* familie blev medlemmer af Kirken. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste sidste dages hellig kendte til deres forfædres omvendelsesberetninger.

Uanset om du er efterkommer af pionerer eller ej, er mormonpionerens arv af tro og offer din arv. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges noble arv.

Et af de mest vidunderlige kapitler i Kirkens historie fandt sted, da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, underviste om Jesu Kristi gengivne evangelium i Storbritannien i 1840 – kun 10 år efter Kirkens organisering.

Wilford Woodruff og andre apostle havde med stor succes koncentreret deres missionering i områderne i og omkring Liverpool og Preston i England. Ældste Woodruff, der senere blev Kirkens præsident, bad konstant til Gud om at vejlede ham i dette vigtige arbejde. Hans bønner førte til inspirationen om at tage til et andet område for at forkynde evangeliet.

Præsident Monson har lært os, at når vi modtager inspiration fra himlen til at gøre noget, så gør vi det nu – vi udsætter det ikke. Det var lige præcis det, som Wilford Woodruff gjorde. Med klar vejledning fra Ånden om at tage »sydpå« tog ældste Woodruff næsten af sted øjeblikkeligt og rejste til et sted i England, der hedder Herefordshire – en landbrugsegn i Sydvestengland. Her mødte han en